

NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Země příběhů

SRÁŽKA SVĚTŮ

Země příběhů

Srážka světů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Colfer

Země příběhů – Srážka světů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Země příběhů

SRÁŽKA SVĚTŮ

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

NEW YORK CITY

- 1 - Freedom Tower
- 2 - Socha Svobody
- 3 - Washington Square Park
- 4 - Empire State Building
- 5 - Neworská veřejná knihovna
- 6 - Nádraží Grand Central
- 7 - Chrysler Building
- 8 - Sídlo OSN
- 9 - Times Square
- 10 - Central Park

*Robovi, Alle a Alvině.
Země příběhů by nikdy nevznikla bez vašich rad,
zaujetí a lekcí gramatiky.*

*A čtenářům po celém světě.
Po celý zbytek života se budu radovat z dobrodružství,
která jsme spolu prožili.
Díky, že jste moje šťastně až navěky.
Pojďme společně nikdy nezestárnout.*

PROLOG

OSLAVA NAROZENIN

Ráj knihomolů ještě nikdy nebyl takhle nacpaný. Do prostoru, kde knihkupectví obvykle pořádalo své akce, se vměstnalo přes tisíc lidí, až nakonec nezbyla nejen žádná volná židle, ale ani místo k stání. Malé pódium bylo zalité světlem a na večerní program tam byly připravené dvě židle a dva mikrofony. Nebylo na ně moc vidět pro spoustu novinářů a fotografů přikrčených těsně pod pódium, účastníci však byli ujistěni, že tisk tam bude jen prvních pár minut.

Čtenáři několika generací přišli do knihkupectví proto, aby viděli svého oblíbeného spisovatele živého. Přeshlapovali a vrtěli se nedočkavostí, kdy už se slíbený host objeví – bylo to jeho první

veřejné vystoupení za mnoho let. Ovšem diváci nepřišli jen oslavit spisovatelovu padesát let trvající kariéru, ale i další, skutečně výjimečný den v jeho životě. Nad pódiem visel barevný transparent, který namalovali žáci místní základní školy, a na něm se skvěl nápis: VŠECHNO NEJLEPŠÍ K OSMDESÁTINÁM, PANE BAILEY!

Úderem osmé hodiny, přesně jak knihkupectví slíbilo, vkročil na pódium muž v elegantním obleku a zahájil oslavu.

„Dobrý večer, dámy a pánové, vítejte v Ráji knihomolů,“ řekl muž do mikrofonu. „Já jsem Gregory Quinn z *New York Times Book Review* a je pro mě obrovskou ctí dnešní večer moderovat. Sešli jsme se proto, abychom oslavili muže, jehož zásluhou se svět stal mnohem magičtějším místem, autora víc než stovky knih pro děti.“

Dav při zmínce o skvělé kariéře pana Baileyho zajásal. Všechny ty knížky by se tu v publiku našly; snad každý z diváků si ty své oblíbené tiskl na srdce.

„Když se rozhlednu po obecenstvu, těší mě, že tu vidím tak pestrou skupinu lidí,“ pokračoval pan Quinn. „Pan Bailey vždycy říkal, že za svůj největší úspěch nepovažuje ani množství vydaných knih, ani počet prodaných výtisků, ale to, jak různorodí jsou jeho čtenáři. Neumím si představit lepší chválu jeho práce než skutečnost, že těší celé rodiny po celém světě.“

Mnoho lidí v publiku si položilo ruku na hrud' při vzpomínce na radost, kterou jim autorovy knihy za ta léta přinesly. Někteří měli dokonce slzy v očích, když si vybavili, jaký vliv měly příběhy pana Baileyho na jejich mladý život. Naštěstí objevili jeho dílo v době, kdy dobrý příběh potřebovali nejvíc.

„Těžko byste našli někoho, kdo se při zaslechnutí jeho jména neusměje,“ mluvil dál pan Quinn. „Pan Bailey naplnil naše dětství dobrodružstvím a napětím, jeho postavy nás učily rozeznávat

dobro od zla a jeho příběhy nám ukázaly, že představivost je ta nejmocnější zbraň na světě. Člověk, kterého bere do rodiny celý svět, prostě musí být výjimečný, a tak mu teď pojdte připomenout, jak moc. Dámy a pánové, chlapi a dívky, prosím přivítejte jedinečného *pana Connera Jonathana Baileyho*.“

I hosté, kteří dosud seděli, teď vyskočili a knihkupectví se začalo otřásat potleskem. Fotoграфové zvedli své přístroje a pódium se rozzářilo jejich blesky.

Na pódiu se objevil kouzelný hubený starý pán a zamával na nadšené publikum. Měl veliké oči barvy nebe a rozcuchané bílé vlasy, které mu trčely na všechny strany jako nadýchaný oblak. Na nose mu seděly tlusté brýle, měl jasně modré šle a ostře červené tenisky. Způsob oblékání a potměšilé jiskřičky v očích napovídaly, že pan Bailey je stejně barvitá osobnost jako postavy z jeho knih.

Pan Quinn se pokusil pomoci mu usednout, on však mávl rukou, že žádnou pomoc nepotřebuje. Ale i když se už posadil, diváci jásali a tleskali dál.

„Děkuju vám, děkuju, děkuju,“ řekl spisovatel do mikrofonu. „Je to od vás moc hezké, nicméně lepší by asi bylo, kdybyste s tím potleskem přestali, abychom se do toho mohli pustit. Je mi osmdesát – to je čas už vzácné zboží.“

Diváci se zasmáli a posadili se, i když většinou sotva na kraj židle.

„Jsme vám velice vděční, že jste k nám dnes přišel, pane Bailey,“ začal moderátor.

„Já jsem rád, že mám takovou příležitost,“ usmál se spisovatel. „A děkuju vám, pane Quinne, za tak krásný úvod. Dokud jsem neslyšel celé svoje jméno, ani mi nedošlo, že mluvíte o mně. Po té spoustě komplimentů jsem měl strach, že knihkupectví pozvalo nesprávného Baileyho.“

„Všechna ta chvála patřila vám, pane Bailey,“ ujistil ho moderátor. „A nejdřív ze všeho to hlavní: všechno nejlepší k narozeninám! Je nám velikou ctí, že tak významný den můžeme slavit s vámi.“

„Mno, abyste našli něco staršího než já, to už byste museli zahrýt hodně hluboko do země,“ zavtipkoval pan Bailey. „Je to zvláštní. Když jsem byl mladší, vždycky jsem se na narozeniny strašně těšil. Jenže teď si s každým dalším rokem víc a víc připadám jako prošlá konzerva, kterou Bůh zapomněl vyhodit.“

„Tak tomu nevěříme ani vteřinu,“ prohlásil pan Quinn. „Kdykoli uslyším zmínku o vás, doprovází ji komentář o vaší neuvěřitelné vitalitě. Máte nějaký recept na to, jak zůstat ve formě a jak si udržet energii?“

„Jak člověk stárne, je důležité vybrat si takovou formu, s kterou se můžete nejlépe ztotožnit, a jak vidíte, já si vybral tykev,“ vtipkoval pan Bailey. „A pokud jde o energii, tak se prostě snažím co nejlíp využít těch čtyř hodin denně, kdy jsem vzhůru.“

Spisovatel se rošťácky usmál a publikum řvalo smíchy. Těšilo je, že i mluví stejně vtipně, jak píše.

„Dnes večer je tu s námi i rodina pana Baileyho,“ pokračoval pan Quinn a ukázal do první řady. „Díky, že jste nám svého tatínka a dědečka na dnešek půjčili. Pane Bailey, představil byste nám své děti a vnoučata?“

„Moc rád,“ odpověděl spisovatel „Tohle je moje starší dcera Elizabeth, její manžel Ben a jejich dcera Charlie. Vedle nich sedí můj syn Matthew, jeho manžel Henry a jejich chlapci Ayden a Grayson. A pak je tu má dcera Carrie, její manžel Scott a jejich děti Brighton, Sammy a Levi. Jak vidíte, jsou všichni adoptovaní – někdo takhle hezký nemůže rozhodně mít moji DNA.“

Publikum se zahihňalo a pozdravilo spisovatelovu rodinu potleskem, čímž je donutilo vstát a ostýchavě zamávat.

„S velkým smutkem jsme přijali zprávu o tom, že začátkem tohoto roku zemřela vaše paní,“ pokračoval pak moderátor. „Jak většina diváků patrně ví, manželka pana Baileyho, Breanne Campbellová-Baileyová, byla také známá spisovatelka a po dvacet čtyři let zasedala v Senátu Spojených států, než odešla na odpočinek.“

„Věřili byste tomu, že jsme se seznámili a zamilovali se do sebe už na druhém stupni základní školy?“ řekl pan Bailey s úsměvem. „Pokud já vím, byl jsem první a poslední chyba, kterou kdy udělala.“

„Jak dlouho jste byli manželé?“ zajímal se moderátor.

„Dvaapadesát let,“ odpověděl pan Bailey. „Trvala na tom, že nejdřív musí dokončit vysokou, než si mě vezme, a vydat pátou knihu, než budeme mít děti.“

„To mě nepřekvapuje,“ kývl pan Quinn. „Paní senátorka byla odjakživa velkou obhájkyní ženských práv.“

„A kromě toho,“ usmál se pan Bailey, „Bree zásadně dělala všechno tehdy, kdy to ona sama považovala za správné, smrt nevyjímaje. V mé rodině ale neříkáme o někom, že *zemřel* nebo odešel, my říkáme *vrátil se k magii* – a k ní to sedí mnohem lépe. Než se moje manželka vrátila k magii, poschovávala mi po domě tisíce lístečků se vzkazy, abych je po její smrti našel. Neuplyne ani den, abych neobjevil nějaký lísteček s připomínkou, abych pořádně snídal, nebo dotazem, jestli jsem si vzal léky.“

„Ano, to je skutečně magické,“ kývl pan Quinn. „Oba jste se narodili a vyrůstali v městečku Willow Crest v Kalifornii. Je to tak?“

„Správně,“ kývl pan Bailey. „A byl to úplně jiný svět. Papír se dělал ze stromů, auta jezdila na benzin a kofein byl legální. V podstatě středověk.“

„Pamatujete si, kdo vás první povzbuzoval k tomu, abyste psal?“ zeptal se pan Quinn.

„Učitelka, kterou jsem měl v šesté třídě, paní Petersová,“ odpověděl spisovatel. „Zpočátku jsme si moc nerozuměli; ona považovala třídu za místo, kde se má člověk vzdělávat, kdežto já za skvělé místo k pospávání. Rok nato se stala ředitelkou školy a přečetla si několik povídek, které jsem psal jako úkol na angličtinu. Byla přesvědčená, že moje psaní má svůj potenciál, a byla první, kdo mi do hlavy nasadil semínko toho nápadu. Nikdy jsem jí za to nepřestal být vděčný. Jednu ze svých knih jsem jí věnoval – nevzpomínám si už bohužel kterou.“

„Je to *Pohádkotopia 4: Literární cesta!*“ vykřikla rozčileně malá holčička někde vzadu.

„Ano, to je ona,“ kývl pan Bailey a podrbl se na hlavě. „Musíte mít se mnou trpělivost; moje paměť si vzala dovolenou krátce po sedmdesátých narozeninách. V poslední době jsem schopen vzít do ruky knížku, přečíst ji od začátku do konce a nepoznat, že jsem ji psal.“

„Když už o tom mluvíme, pojďme se věnovat vaší pozoruhodné spisovatelské kariéře,“ pokračoval pan Quinn. „Jak jsem už říkal, během padesáti let jste vydal přes stovku knížek. Patří mezi ně ságy ze série Pravanta, záhadné případy Vzducholodníkových dobrodružství, letopisy o Královně galaxie, grafické romány o Suprozencích a především Pohádkotopia.“

Při zmínce o fantasy sérii Pohádkotopia tleskali diváci nejhlasitěji. Těchto šest knih představovalo největší úspěch spisovatelovy kariéry. Byly přeloženy do víc než padesáti jazyků, prodávaly se ve stovce zemí a přivedly ke čtení tisíce nečtenářů po celém světě. Podle knih Pohádkotopie vzniklo několik celovečerních filmů, desítky televizních seriálů a hora kýčovitých suvenýrů.

„Většina vašich knih byly bestsellery, které měly úspěch jak u kritiky, tak u diváků, ale největší slávu vám nepochybně přines-

la Pohádkotopia,“ pokračoval pan Quinn. „Co je na ní tak zvláštního, že ji všichni tolik milují?“

„Na to je snadná odpověď. Napsalo ji dítě,“ přiznal pan Bailey. „Moc lidí to neví, ale první verzi knihy *Pohádkotopia: Zaklínadlo* jsem dokončil, když mi bylo třináct. Tou dobou jsem se za psaní hrozně styděl, takže jsem ji nikomu neukázal, dokonce ani své rodině. Později, to už mi bylo přes dvacet a měl jsem za sebou pár mírných literárních úspěchů, jsem na půdě v domě své matky na ten starý zaprášený rukopis narazil. Setřel jsem z něj prach, opravil pár chyb a nechal ho vydat. Kdybych tušil, co to přinese za úspěch, byl bych to udělal mnohem dřív.“

„To je zajímavé,“ kývl moderátor. „Takže říkáte, že ta kniha má u dětí takový úspěch proto, že ji dítě i vymyslelo.“

„Přesně tak,“ kývl pan Bailey. „Děti budou vždycky přitahovat příběhy psané jejich vlastním jazykem. A autoři knih pro děti si musí dát pozor, aby ten jazyk nikdy nezapomněli.“

„Měl jste spoustu příležitostí psát po dospělé, zůstal jste však vždycky u literatury pro starší děti. Proč vás baví psát právě pro tuhle věkovou skupinu?“

„Nejspíš to bude tím, že děti mám radši než dospělé,“ pokrčil spisovatel rameny. „Ať se svět sebevíc vyvíjí, děti se nezmění nikdy. Každé dítě se rodí se stejnou potřebou lásky, respektu a pochopení. Spojují je stejné obavy, soucit a přesvědčení. Trápí je nekonečná zvědavost, žížeň po vědění a touha po dobrodružství. Největší životní tragédie je, jak brzo děti o tyhle jejich vlastnosti oloupíme. Kdybychom si takový čerstvý pohled na svět udrželi, dokázali bychom velké věci. Jen si představte, jak nádherný by náš svět byl, kdybychom ho viděli očima dítěte.“

„A co byste poradil začínajícím autorům?“ zeptal se novinář.

Tohle byla pro spisovatele důležitá otázka, a tak se chvílku odmlčel, aby si odpověď rozmyslel.

„Vždycky se nechte inspirovat a ovlivňovat světem, ale nenechte se jím odradit. Ono je to obvykle tak, že čím víc se vás svět snaží odrazovat, tím víc vás potřebuje. Jako spisovatelé máme tu obrovskou čest a zodpovědnost tvořit nový svět, když se ten současný zhoršuje. Vypravěči jsou víc než jen baviči. Jsme pastýři ideologie, dlaždiči pokroku a vědci duše. Kdyby nebylo lidí jako my, kteří si umějí představit lepší svět a mají dost statečnosti klást otázky a postavit se těm, kdo se pokoušejí je potlačit z moci úřední, asi bychom ještě žili v tom středověku, do kterého jsem se narodil.“

V místnosti zavládlo takové ticho, že bylo slyšet tikání hodin. Spisovatel se až lekl, že se obecenstva něčím dotkl, ale po pár vteřinách, kdy si jeho slova přebírali v hlavě, se ozval další hřímavý potlesk.

„Po takovéhle odpovědi se už bojím položit další otázku, tak co kdybychom teď dali prostor publiku?“ navrhl pan Quinn.

Okamžitě se zvedly skoro všechny ruce v sále. Pan Bailey se při tom pohledu zasmál – potěšilo ho, že se tolik lidí chce na něco zeptat takového staříka, jako je on.

„Tak začneme třeba tou paní v hnědé halence,“ ukázal pan Quinn.

„Série Pravanta je mnohem temnější než většina ostatních vašich knih, zvláště ta historie otroctví v Americe. Neměl jste obavu, že to na vaše malé čtenáře bude příliš?“

„Ani v nejmenším,“ odpověděl spisovatel. „Nikdy nebudu historii lakovat narůžovo jen proto, aby někdo mohl v noci lépe spát. Čím víc světla vrhneme na problémy tohoto světa, současné i minulé, tím snazší bude je řešit.“

„Tak, teď ten chlapec vepředu,“ ukázal pan Quinn.

„Kolik vašich postav jste psal podle sebe?“

„Všechny – zvláště padouchy,“ mrkl na něj pan Bailey.

„Ten mladý muž uprostřed,“ pokračoval moderátor.

„Co vás inspirovalo k napsání série o Pohádkotopii?“

Potouchlé jiskřičky ve spisovatelových očích byly už tak jasné, jako kdyby se tam rozsvítily dva reflektory.

„Věřil byste mi, kdybych vám řekl, že to je autobiografie?“ řekl.

Diváci se zahihňali a všechny Baileyho děti sborem povzdechly – *už zase?* Pan Bailey se ale rošťácky rozhlížel po publiku, jako by ho zklamalo, že tuhle jeho odpověď nebere tak vážně jako ty předchozí.

„Je to pravda,“ prohlásil s přesvědčením. „Tenhle svět je plný magie, když se rozhodnete ji vidět. Ale tohle rozhodnutí já za vás udělat nemůžu.“

Tahle odpověď přiměla holčičku ve třetí řadě vylézt na židli a začít energicky mávat rukou ve vzduchu. Ať už se chtěla ptát na cokoliv, záleželo jí na tom zjevně víc než komukoli jinému z přítomných.

„Ano, ta mladá dáma s culíčky,“ ukázal na ni pan Quinn.

„Dobrý den, pane Bailey,“ začala ta dívenka. „Jmenuju se Annie a vaše knížky mám moc ráda. Každou z těch šesti knížek o Pohádkotopii jsem přečetla aspoň desetkrát.“

„Nesmírně si toho vážím,“ kývl spisovatel. „A na co se chceš zeptat?“

„No, jak jste teď zrovna říkal, že to, co se píše v Pohádkotopii, se opravdu stalo,“ začala. „Všichni vědí, že Pohádkotopia je o dvojčatech, co cestují do pohádkového světa, ale určitě jenom málokdo ví, že vy sám jste taky dvojče. Našla jsem si vás na internetu a zjistila jsem, že jste měl sestru jménem Alex. Takže předpokládám, že Aleca a Connie Baxterovy z Pohádkotopie jste psal podle sebe a své sestry.“

Ta otázka pana Baileyho vyvedla z míry. Jeho čtenáře obvykle tak zajímalo to, co napsal, že se ho málokdy ptali na osobní život, a už vůbec ne na rodinu.

„Trochu mě to děsí, ale je to tak, Annie,“ kývl pan Bailey. „Myslím, že by z tebe jednoho dne mohla být dobrá kriminalistka –“

„Ale to ještě nebyla ta otázka,“ přerušila ho holčička. „Podle toho, co jsem zjistila, Alex Baileyová chodila do školy ve Willow Crest až do sedmé třídy, jenže pak z veškerých veřejných záznamů mizí. Hledala jsem všude, nenašla jsem však ani jediný dokument o tom, kam odjela nebo co se s ní pak stalo. Takže se vlastně ani tak nechci zeptat na vaše knížky jako na vaši sestru. Co se stalo s Alex?“

Světově proslulý spisovatel zmlkl a jiskřičky z očí se mu vytratily. Byl šokovaný – ne otázkou, ale protože si nemohl vzpomenout. Prohledal každý kout své nesouvislé paměti, nedokázal si však vybavit, kde jeho sestra je nebo kdy naposledy s ní mluvil. Jediné vzpomínky, které se mu vybavovaly, byly z doby, kdy byla teenagerka, ale odmítal věřit tomu, že ji pak už neviděl. Byl si jistý, že i potom byl s Alex nějak ve styku. Nemohla prostě jen tak zmizet, jak tvrdila ta dívka s culíčky – nebo snad mohla?

„No... tedy...“ mumlal pan Bailey a pokoušel se soustředit.

Bylo zjevné, že se něco děje, a obecnostvo začalo nervózně poposedávat. Když si spisovatel uvědomil, že diváci začínají být nesyví, zasmál se, jako by to všechno byl jen vtip.

„Odpověď je jednoduchá,“ řekl. „Co se stalo s Connie na konci Pohádkotopie?“

Položil tu otázku, jako kdyby malou dívčku zkoušel, zda jeho knížky skutečně zná – jenže sám autor si závěr všemi milované série také nepamatoval. Jak se pokoušel vybavit si, kam se ztratila jeho sestra, došlo mu, kolik informací se mu vykouřilo z hlavy.

„Ona a Alec žili šťastně až do smrti,“ odpověděla Annie.

„Opravdu?“ zeptal se spisovatel. „Tedy chci říct, ano, *opravdu!* No a *tady* máš svou odpověď.“

„Ale pane Bailey –“

„Moji milí, byl to krásný večer, už ho však musím ukončit,“ prohlásil spisovatel. „Rád bych tu zůstal a zodpověděl všechny vaše otázky, ale moje čtyři bdělé hodiny už jsou skoro pryč.“

Protáhl se a zív, jako by byl unavený, jenže moc přesvědčivě to nezahrál. Pravda byla taková, že ta prázdnota v hlavě ho děsila a nevěděl, jak dlouho by to na sobě ještě dokázal nedat znát. Vždycky vtipkoval o své slábnoucí paměti, teprve dnes si však uvědomil, že to vůbec k smíchu není.

Později večer, když ho jeho děti odvezly domů a přesvědčily se, že už nic nepotřebuje, prohledal celý dům a pátral po něčem, co by mu připomnělo, kde sestra je. Nenašel však nic, dokonce ani fotografii. Jeho děti s ním už tak zacházely jako s batoletem, a tak se bál zeptat se někoho z nich, co se s ní stalo. Pro vlastní klid na to musel přijít sám.

Dokázal si vybavit každou podrobnost sestřina obličeje. Bleudou pleť, růžové tváře, světle modré oči, pihy u kořene nosu a její dlouhé narezle zlaté vlasy před sebou viděl hned, jak zavřel oči a pomyslel na ni. Tak ovšem Alex vypadala jako mladá. Teď už to přece musí být stará paní – tak proč si ji nedokáže vybavit?

„Alex, kam ses poděla?“ zeptal se sám pro sebe.

Věděl ovšem o jedné věci, která by mohla jeho paměť povzbudit. Zavřel se v pracovně a tak dlouho prohledával police, až našel knížky ze série *Pohádkotopia*. Přesně jak řekl publiku v knihkupectví, všech šest knih bylo založeno na skutečných událostech, které on a jeho sestra prožili, když byli mnohem mladší. Když si je nedokáže vybavit sám, možná, že mu je připomenou ty knihy.

Dychtivě vytáhl z poličky první knihu, vzpomenout si však na události, které každou knihu inspirovaly, nebylo tak snadné, jak se domníval.

„Mysli, starouši, myslí!“ přesvědčoval sám sebe. „*Pohádkotopia: Zaklínadlo* byla o naší první cestě do pohádkového světa...

něco jsme sbírali... potřebovali jsme najít nějaké věci, abychom se dostali zpátky domů... *Já už vím! Kouzlo splněných přání!* Tátův deník nám pomohl najít cestu a opatřit si všechno, co jsme na kouzlo potřebovali! Honila nás Velká zlá vlčí smečka a málem jsme nepřežili střetnutí se Zlou královnou! Ano, a ten rok jsme taky potkali Žabáka, Karkulku, Jacka a Mášenku.“

Starého pána tak nadchlo, co všechno si vybavil, že vyskočil do výšky a křuplo mu v zádech. To mu důrazně připomnělo, že na takovéhle pohyby je už starý. Odložil první knihu a sáhl po jejím pokračování.

„*Pohádkotopia 2: Pomsta zlé víly,*“ přečetl. „O co tady propána šlo? *Počkat, to byl ten rok, co se vrátila Kouzelnice!* Cestovali jsme nad pohádkovou zemí v létající lodi jménem *Babička!* Alex pak Kouzelnici porazila, když ji připravila o pýchu! To od ní byl vážně geniální tah. Ano, ten rok jsme se seznámili s Matkou Husou a maminka si vzala Boba.“

Druhá vzpomínka mu zvedla sebevědomí, a tak se nadšeně vrhl na třetí knihu.

„*Pohádkotopia 3: Ztracená armáda,*“ přečetl. „*To musí být o Grande Armée, která se pokusila ovládnout pohádkový svět!* Vojáci zásluhou Matky Husy a bratří Grimmů uvízli v portálu na dvě stě let. Přidal se k nim náš strýc a našel dračí vejce! Vychoval z něj draka a toho pak zabila babička těsně předtím, než se vrátila k magii. Tedy, vůbec nechápu, jak to, že po něčem takovém nás máma ještě někdy pustila z domu.“

U čtvrté a páté knihy se vzpomínky už vracely tak rychle, že je sotva stačil sledovat. Bylo to, jako kdyby se uprostřed vyprahlé pouště spustil tropický liják.

„*Pohádkotopia 4: Literární cesta,* to bylo, jak jsme s Alex honili strýce Lloyda ve světech klasické literatury! Byli bychom ho chytili dřív, kdyby se mu nepovedlo rozdělit nás a poslat každého

jinam, do Kamelotu a k Robinu Hoodovi. *Pohádkotopia 5: Vypraveččova výprava*, to jsme putovali po mých povídkách! Omylem jsme se ocitli v jedné, co napsala Bree, a strýc Lloyd zůstal na Hřbitově nemrtvých! Honem jsme se vrátili do nemocnice, jenže když jsme chtěli Alex říct, co se stalo, byla pryč...“

Spisovatel vytáhl poslední, šestý svazek a zadíval se na přebal. „*Pohádkotopia 6: Dobrodružství v New Yorku*,“ přečetl.

Bohužel, tenhle název mu nepovzbudil paměť jako ty předchozí. Ze všech sil se snažil vybavit si, o čem ta kniha je a jaké události k jejímu vzniku vedly, ale neustále jako kdyby narážel na zeď. Přestože se však odpověď vytratila, věděl, že všechny informace jsou někde v té knize. I kdyby svým čtenářům jen nalhal, že všechno dobře dopadlo, byl si jistý, že dokáže číst mezi řádky a pravdu objevit.

A tak se milovaný autor dětských knížek zhluboka nadechl, otevřel vlastní knihu na první stránce a začal číst. Celým srdcem doufal, že mu příběh připomene, kam před tou spoustou let odešla jeho sestra...

KAPITOLA PRVNÍ

TÍSŇOVÉ VOLÁNÍ Z VEŘEJNÉ KNIHOVNY

V ústřední pobočce Newyorské veřejné knihovny probíhalo to odpoledne docela obyčejně. Mramorové síně světově proslulé stavby duněly kroky otravných turistů, netrpělivých studentů a hlučných skupinek školáčků, kteří tu byli na výletě. Průvodci vyprávěli svým ovečkám málo známá fakta z rozsáhlé historie knihovny a pokoušeli se neobracet oči v sloup nad nekonečnými otázkami o filmech, které se tam točily. Knihovníci radili, kudy se jde k proslulým čítárnám v horních patrech, a připomínali hostům, že na záchod se vypůjčené knihy s sebou brát nesmějí.

Absolutně nic nenaznačovalo, že by se ten večer mělo stát něco divného nebo zvláštního, jenže divné a zvláštní věci málokdy vydávají předběžná varování.

Pracovník bezpečnostní služby Rudy Lewis přišel do služby ve čtyři, končit měl o půlnoci. Začal tím, že obešel vchod do knihovny na Páté avenue a seřval teenagery, kteří lezli po Trpělivosti a Síle, dvou proslulých sochách lvů střežících široké schodiště knihovny. Vlídně požádal bezdomovce podřimující u fontán, aby laskavě pokračovali ve spánku v nedalekém útulku, a když poslechli, vrátil se vynadat *další* skupině pubertáků lezoucích po sochách. Když se knihovna zavřela a vyprázdnila, strávil zbytek směny na obchůzkách uvnitř.

Hodiny a hodiny chodil prázdnými sály čtyřpatrové budovy, kontroloval nejružnější galerie, studovny, schodiště a sály. Pět minut před koncem směny si byl absolutně jistý, že v knihovně krom něj není živá duše, a už se nemohl dočkat, až své povinnosti předá dalšímu strážnému. Jenže když naposledy procházel třetím patrem, zjistil, že se mýlil.

Na konci dlouhé tmavé chodby osaměle stála mladá žena. Měla třpytivé bílé šaty, narezlé zlaté vlasy a hlavu skloněnou, jako kdyby usnula vestoje. Rudy se nejdřív lekl. Procházel touhle částí knihovny už aspoň desetkrát a až doteď nikoho neviděl. Jako by se tady ta dívka doslova zhmotnila.

„Promiňte,“ řekl, „co tady děláte?“

Mladá žena neodpověděla.

„Hej, mluvím s vámi,“ pokračoval rozčilený strážný. Posvítil si na mladou ženu baterkou, aby ji na sebe upozornil, ale ani se nepohnula. On však spatřil, že se chvěje a tvář má bílou jako duch. Na zlomek vteřiny ho znepokojilo pomyšlení, že to možná skutečně je duch. Kolegové ho vždycky varovali, že v knihovně straší, ale on až doteď neměl důvod jim věřit.

„Knihovna je zavřená,“ prohlásil Rudy, avšak selhával mu přitom hlas. „Jestli nejste zaměstnanec, tak se neoprávněně zdržujete v městské budově.“

Mladá žena stále nevzhledla a neřekla ani slovo. To mlčení Rudyho děsilo. Čím víc se na ni díval, tím mu připadala strašidelnější. Hlavou mu prolétl osud každého nočního hlídače ze všech hororových filmů, které znal, ale sebral odvahu a k té podivné mladé ženě přistoupil blíž.

„Jestli něco neřeknete, zavolám policii!“

Mladá žena se náhle zajíkla a zvedla hlavu tak prudce, že Rudy uskočil. Zděšeně se rozhlédla kolem sebe, jako by se v panice probudila ze zlého snu.

„*Kde to jsem?*“ vyrazila ze sebe.

„V knihovně,“ odpověděl Rudy, ale to ji zmátlo ještě víc.

„V knihovně? Ve které knihovně?“

„V Newyorské veřejné knihovně, na rohu Páté avenue a Východní dvaadvacáté.“

„To snad ne!“ vykřikla dívka. „Musíte odsud pryč! Tady se stane něco strašného!“

„O čem to mluvíte? Jak jste se sem vůbec dostala?“

„Já nevím, co plánuje, ale musíte pryč, než mě donutí vám ublížit!“ přesvědčovala ho zoufale dívka. „*Prosím, musíte mě poslechnout! Já to nedokážu ovládat!*“

Z modrých očí jí stékaly slzy a kutálely se po tvářích.

„Co to blábolíte?“ nechápal Rudy. „Není tu nikdo než vy a já.“

„Ta čarodějnice, co mě proklela! Ona mě nějak očarovala a to kouzlo mě nutí dělat věci – strašné věci!“

„Slečno, vy jste koukám pěkně sjetá,“ ušklíbl se Rudy. „Odvedu vás ven a zavolám poldy.“

„Musíte sehnat mého bratra! On je jediný, kdo mi může po-

mocht! Jmenuje se Conner Bailey – měl by být v nemocnici svatého Ondřeje ve Willow Crest –“

„Jo, jo, jo,“ pokyvoval Rudy a popadl ji za paži. „V tomhle městě je spousta míst, kde pomáhají lidem jako vy, ale tady zůstat nemůžete.“

Pokusil se ji vyprovodit k východu, ale mladá žena se ani nehнула. Tahal ji za paži vši silou, ona však zůstala přesně tam, kde byla, jako by měla nohy přilepené k podlaze.

„Je pozdě!“ vykřikla. „To kouzlo – už ho cítím! Čarodějnice je asi blízko. Prosím, musíte utéct!“

A k hlídačově hrůze se oči mladé ženy obrátily v sloup a začaly žhnout. Vlasy se jí vztyčily nad hlavu a vznášely se ve vzduchu jako pomalu blikotající oheň. Za celé ty roky, co Rudy dělal strážného, ještě nic takového neviděl.

„Co se to s váma sakra děje?“

Mladá žena mu položila ruku na hrud' a z dlaně jí vyšlehl prudký záblesk, který ho odhodil až na druhý konec chodby. Rudy ležel na podlaze a celé tělo ho brnělo, jako kdyby právě dostal elektrickou ránu. Viděl rozmazaně a čím dál hůř. Veškerou zbývající sílu a posledních pár okamžiků při vědomí využil Rudy k tomu, aby sáhl po vysílačce a přidržel si ji u úst.

„Policie...,“ zasípal. „Potřebujeme policii... v knihovně... hned!“

Během pár minut ozářily Pátou avenue modré a červené blikající majáčky – policejní auta se řítily ke knihovně. Z prvního auta vyskočil policista, z druhého policistka. Oba vyběhli do schodů, zbraně připravené.

„Teď mě volali. Jaká je situace?“ ptala se policistka.

„Nevíme,“ odpověděl její kolega. „Odněkud z knihovny přišlo tísnové volání. Takže postupovat opatrně.“

„Panebože!“ vyjekla. „Koukej!“

Ukázala na vstup do knihovny, jejíž veliké dveře se samy od sebe otevřely. Vzápětí jimi kus nad zemí proplula mladá žena v bílém a přistála na schodišti. Dokonce ani v New Yorku nejsou policisté zvyklí vídat lidi se žhnoucíma očima a vznášejícími se vlasy, jak vylétají z domů. Když je přešel prvotní šok, namířili na ni zbraně.

„Ruce vzhůru!“ přikázal policista.

Mladá žena však neposlechla. Místo toho ukázala na sochy a do lvů udeřily dva silné blesky. Policisté se vrhli k zemi, aby nebyli zasaženi také.

„Co to bylo?“ ptal se policista.

„Blesk!“ odpověděla policistka. „Ale nechápu odkud. Na nebi není ani mrak.“

Pomohli si navzájem vstát. Pak se prudce otočili, protože za nimi se ozvalo podivné praskání. V úžasu sledovali, jak kamenní lvi vstali z podstavců, vyskočili a dopadli na schody před mladou ženou, takže k ní policisté nemohli. Lvi zařvali tak nahlas, že se v okolních ulicích rozhoukaly alarmy aut.

„No to se mi snad zdá,“ vydechl policista. „Ty sochy jsou živé! Jak je to možné?“

Policistka zapnula vysílačku, kterou měla zavěšenou na rameni. „Sanchezová dispečinku,“ řekla. „Hlásím útok na knihovnu, opakují, útok na knihovnu! Potřebujeme sem okamžitě všechny dostupné jednotky!“

„Rozumím,“ ozvalo se z vysílačky. „Všechny dostupné jednotky upozorněny. Jste schopní identifikovat, kdo nebo co za útokem stojí?“

Policistce se do odpovědi nechtělo; ani sama tomu ještě tak docela nevěřila.

„Je to *magie*,“ odpověděla nakonec zajímavě. „*Na knihovnu útočí magie!*“

KAPITOLA DRUHÁ

NEHODA Z NEVYSVĚTLITELNÝCH PŘÍČIN

Hasiči z Willow Crest ještě nikdy neviděli takovou nehodu jako v nemocnici svatého Ondřeje. Uprostřed noci je přivolali k následkům výbuchu, ale když tam dorazili, neměli ponětí, co vlastně vidí. Nebylo třeba nic hasit, nebylo třeba odklízet prakticky žádné trosky a zbývající zdi nemocnice nebyly údajnou explozí ožehnuté ani začernalé. Jak jim se to jevilo, dámský záchod *nevybuchl*, spíš *zmizel*.

„On není poškozený, jen tu prostě není,“ podotkl jeden hasič ke druhému. „Kdyby něco vybuchlo, válely by se všude kusy porcelánu, jenže tady nezbyl ani kousek.“

„Ale personál přísahá, že ještě před pár hodinami tady byla plně funkční koupelna a záchod,“ pokrčil rameny druhý. „Jestli to nebyl výbuch, jak mohl tak rychle zmizet?“

Hasiči se vyptávali po nemocnici, ale nikdo ten podivný jev neviděl, což celou situaci komplikovalo ještě víc. Prozkoumali i půdu kolem nemocnice, jestli místnost nemohl rozbořit nějaký traktor či něco podobného, žádné stopy však nenašli.

„Ale co mám napsat do zprávy?“ ptal se první hasič druhého. „Pojišťovna bude potřebovat naše vyjádření, jenže copak jim tam můžu napsat, že záchod se sebral a někam odkráčel?“

„Napiš *nehoda z nevysvětlitelných příčin*,“ radil druhý. „Jak já to vidím, na tohle my jsme malí páni. To bude chtít vyšetřování, a *důkladné*.“

Víc už hasiči dělat nemohli, a tak všechno zahradili páskou a dali řediteli nemocnice kontakt na vyšetřovatele nehod z vedlejšího města. Ten měl čas až příští týden, a tak místo zmizelého záchodu zůstávala až do jeho příjezdu jen velká, záhadná díra – doslova i obrazně.

Na místě se nedělo vůbec nic, až do předvečera inspektorovy návštěvy. Patnáctiletý chlapec překročil žlutou pásku a usedl ve dveřích, které nikam nevedly. Pod očima měl kruhy, srdce těžké a seděl shrbeně, jako by mu na ramenou spočívala tíha celého světa. Zamyšleně hleděl velkou dírou ve zdi do dálky, k centru Willow Crest.

Doufal, že když se vrátí do zmizelé koupelny, najde možná nějakou odpověď na otázky, které ho pronásledovaly. Jenže všechny odpovědi se bohužel ztratily spolu s toaletami.

„Connere!“

Do nemocnice náhle zvenčí nakoukla šestnáctiletá dívka a o Connera se málem pokusil infarkt. Na hlavě měla fialovou čepici a v blondátých vlasech vpředu růžový a modrý pramen.

„Bree!“ poznal ji Conner. „Co tu děláš? Já myslel, že máš domáci vězení za to, žeš utekla.“

„No to *mám*,“ potvrdila Bree. „Nesmím z domu, dokud nebudu na vysoké. Takhle zuřit jsem naše ještě neviděla. A to si myslí, že jsem byla jen v Connecticutu. Nevím, co by s nimi udělalo, kdyby zjistili, že jsme mezitím letěli do Německa a zpátky.“

„A co když přijdou na to, že jsi zdrhla z domu?“ zeptal se Conner.

„Neboj, nepřijdou,“ mávla rukou Bree. „Takhle jsem utíkala, už když mi bylo osm. Položila jsem na polštář voskovou hlavu a pustila kazetu s chrápáním, kdyby ke mně naši nakoukli.“

„To je frajeřina, ale trochu mě to děsí.“

Bree pokrčila rameny: „Jak řekla Laurel Thatcher Ulrichová: *„Poslušné dívky se málokdy zapíší do historie.“*“

Vyšplhala do nemocnice a dávala si přitom pozor, aby nešlápla mimo zbylé kusy podlahy a nepropadla se do sklepa. Sedla si do dveří vedle Connera.

„Doma jsi nebyl, tak mě napadlo, že tě najdu tady,“ podotkla.

„Chtěl jsem se ještě jednou podívat na ty škody, než se v tom zítra začne přehrabovat bezpečnostní inspektor,“ vysvětlil. „Víš, kdyby nám třeba předtím něco ušlo.“

„O Alex něco víš?“

„Vůbec nic,“ povzdechl. „Už je to týden, co zmizela, a my nemáme nejmenší stopu, kde může být. Máma a nevlastní táta prohledali celé město, ale nikdo ji neviděl. Jack, Karkulka a Lester pátrají v pohádkovém světě, zatím se však nevrátili, takže asi taky nic nenašli.“

„Je to bizarní,“ podotkla Bree. „Já ji skoro neznám, ale připadá mi, že se to k ní vůbec nehodí, takhle utéct. Udělala už někdy něco takového?“

Connerova první reakce byla hájit sestřinu pověst, jenže čím víc o tom přemýšlel, tím víc si uvědomoval, že se Alex už opravdu jednou takhle ztratila.

„No, dá se říct, že ano,“ připustil. „Není to tak dávno, co byla Alex v takovém divném stavu. Jak ji něco vyvedlo z míry, přestala ovládat svoje schopnosti. Ale to bylo za jiných okolností – byla v hrozném stresu a vyprovokovala ji každá maličkost.“

„A proč byla ve stresu?“

„To bylo tenkrát, když jsme v celém pohádkovém světě hledali strýce Lloyda,“ vysvětloval. „Všechno, co o něm tušila a říkala, byla pravda, jenže nikdo jí to nechtěl věřit. Rada víl si myslela, že začíná moc riskovat a o důležité věci se nestará, a tak jí další hledání zakázali. Alex se tak rozčílila, že zmizela v ohnivé kouli, jenže pár dní nato se zase objevila.“

„Aha,“ kývla Bree. „Takže to možná *není* tak úplně nezvyklé.“

„To, že zmizela, možná ne, jenže ona není ten typ, co by opustil kamarády v kritické situaci,“ namítl Conner. „Všechno přece začínalo vypadat líp. Zrovna se nám povedlo naverbovat všechny postavy z mých povídek. Konečně jsme byli připravení bojovat s Literární armádou. Tak proč by teď mizela? To nedává smysl.“

„Detektiv ve mně chce věřit, že s tím měl něco společného strýc Lloyd, zvláště jestli způsobil ty její předchozí výbuchy,“ uvažovala nahlas Bree. „Jenže Emmerich a já jsme s ním byli celou tu dobu, co byl v Mimosvětě. Alex ho nezahlédla ani jednou. Musel ji vyprovokovat někdo jiný.“

Conner kývl. „A já se právě snažím přijít na to, kdo to byl.“

Alexino zmizení pro ně bylo stejně nevysvětlitelné jako ztrac-

ný záchod pro hasiče. Oni bohužel nemohli povolat žádného specialistu, který by jim ho vysvětlil.

„Jak to zvládají tvoje postavy?“ zajímala se Bree.

„No, jak jsou zavření v té jídelně, začíná jim z toho kapku strašit ve věži,“ postěžoval si Conner. „Musíme je pouštět na čerstvý vzduch na etapy, aby lidi tady kolem nezačali mít podezření. Bob začal učit v parku zbojníky a Ztracenáky hrát fotbal, aby si trochu vybili energii. Máma přebalila všechny mumie do čerstvých obvazů, takže to tam už zdaleka tolik nesmrdí. Kyborgové se nabíjeli tak moc, že v celé nemocnici vylítaly pojistky. Suprozenci obcházejí v noci město, protože jim chybí superhrdinské činy, takže úroveň zločinnosti prudce klesla. A pirátky z Pravanty objevily televizi a pořád dokola koukají na seriály, zvláště na *I Love Lucy* – všechny ostatní tím strašně štvou, ale aspoň je to zaměstná.“

„Jsem ráda, že to zvládáte,“ řekla Bree. „Neumím si představit, jaké to pro tebe musí být. Já byla na Hřbitově nemrtvých jen pár hodin, a i to bylo dost strašidelné. A ty už se mezi vlastními tvory pohybuješ celé dny. To asi musí být jako náročný rodinný sraz.“

„No, když člověk vidí, jak jeho staříčká babička zabila draka, všechno ostatní je už čajíček,“ zasmál se Conner. „A když tak mluvíme o těch rodinách, dostali se Cornelia a Emmerich v pořádku zpátky do Německa? Bylo to od ní hezké, že se nabídla, že ho odveze.“

„Naštěstí ano,“ kývla Bree. „Cornelia říkala, že frau Himmelsbachová a Emmerich byli bez sebe šťastní, že se zase vidí. A prý plánují stěhování do Austrálie, aby byli od Neuschwansteinu co nejdál. Wanda a Frenda uvízly v Bavorsku, když nás Lloyd unesl, tak je Cornelia vyzvedla a včera odletěly do Connecticutu.“

„Připadalo mi neuvěřitelné, jak skvěle to Cornelia všechno vzala,“ podotkl Conner. „Když se lidi dozvědí o jiných dimenzích, obvykle se vyděsí, ale ona skoro ani nemrkla.“

Bree se nuceně usmála a kývla – neřekla Connerovi úplně všechno. Věděl, že Bree byla v Connecticutu, když se dozvěděla, že Emmericha unesli, věděl, že Cornelia se velkoryse nabídla, že ji dopraví letadlem do Německa, aby mohly Emmerichově matce pomoci ho hledat, a věděl, že byly právě v zámku Neuschwanstein, když strýc Lloyd přivedl Emmericha zpátky do Mimosvěta. Jenže další podrobnosti si Bree nechala pro sebe – už tak toho bylo na Connera moc, když zmizela Alex.

Neřekla mu například, *proč* jela k příbuzným do Connecticutu – že ty příbuzné patří k tajnému spolku zvanému Sestry Grimmy, ani že už dávno sledují portály, které se mezi světy otevírají. Pořád doufala, že se naskytne lepší příležitost to Connerovi všechno vyprávět, jenže čím déle byla Alex pryč, tím obtížnější bylo o tom začít.

„Cornelia je ve věku, kdy ji šokuje už jen máloco,“ prohlásila tedy. „A ostatně taky bych ti ráda řekla něco víc o té cestě za ní, jestli máš –“

Přerušily ji kroky v chodbě za nimi. Vzápětí se ve dveřích ztracených toalet objevila Trollbella. Mladá královna se okamžitě zamračila a bojovně založila ruce na prsou, když spatřila Bree a Connera na jednom místě.

„No, můžeš dovést kobylu k vodě, ale neudržíš ji od svého muže,“ rýpla si Trollbella.

Conner obrátil oči v sloup. „Co chceš, Trollbello?“

„Přišla jsem ti říct, že Fazolka, Žabí panička a Pták Voklobák se vrátili,“ prohlásila.

„Kdo?“ nechápala Bree.

„Chce říct, že Jack, Karkulka a Lester jsou zpátky,“ přeložil to

Conner a rychle vyskočil. „Možná vědí něco o Alex! Trollbello, mohla bys to povědět mojí mámě a Bobovi? Mají noční službu ve třetím patře.“

„Já *nejsem* tvůj poslíček, Máselníčku,“ odsekla Trollbella. „Už žádné službičky, dokud se jasně nevyslovíš.“

„No dobře,“ ušklíbl se Conner. „*Bree*, mohla bys prosím dojít pro mámu a pro Boba –“

„*No dobře*, já svoje Máslotchány přivedu,“ obrátila Trollbella. „Ale přestaň prosím tě škemrat – bolí mě, když vidím, jak jsi beze mě zranitelný.“

Conner a Bree utíkali chodbou k jídelně a Trollbella šla pro Charlottu a Boba. Všichni jejich přátelé z Ozu, Nezemě, Sherwoodského lesa, Země příběhů i z Connerových povídek „Vzducholodníková dobrodružství“, „Suprozenci“ a „Královna galaxie“ se shlukli kolem Jacka a Karkulky. Jediný, kdo si jejich příjezdu vůbec nevšímal, byly pirátky z „Pravanty“, které neodtrhly oči od televize.

„To pořád ještě koukají na tu nemožnou ženskou?“ ušklíbala se Karkulka. „Mimosvět je sice dost pokročilý, ale vede to k některým hrozným zlozvykům.“

„Tak co?“ zeptal se Conner rovnou. „Našli jste mou sestru?“

Jack pomalu zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „Hledali jsme na všech místech, kde nás napadlo, že by mohla být – v troskách Paláce víl, v obrově oblačném hradě, ve věži Krásného paláce – ale nenašli jsme po ní ani stopu.“

Bylo to takové zklamání, že si Conner musel sednout. Jestli Alex není v pohádkovém světě, nevěděl už vůbec, kde by ji měl hledat. Až doteď přemýšlel, kde může být; teď začínal mít strach, že se už nenajde.

„Mrzí mě, že jste Alex nenašli, ale jsem ráda, že jsi zpátky,“ rekla Jackovi Mášenka, která držela v náručí jejich novorozeného

syna. „Je zázrak, že vás neviděli, i když Lester umí lítat hodně vysoko.“

Jack přistoupil ke své ženě a políbil Hrdinu na čelo. Karkulka popadla Mášenu zezadu do náruče, jako kdyby ty obavy byly určeny jí.

„Mášenko, ty už jsi zas na nohou!“ uvědomila si. „Není to nebezpečné, chodit takhle brzo po porodu?“

„Karkulko, mně se narodilo dítě, ne velryba,“ odpověděla Mášenska. „Jak to vypadá v pohádkovém světě? Zlepšilo se tam něco?“

„Vypadá to tam přesně tak, jako když jsme odcházeli,“ sdělil Jack všem přítomným. „Občani ze všech království ještě trčí v Labutím jezeře, když zrovna nestaví pomníky svým vládcům. Literární armáda táboří v zahradách Severního paláce, ale vojáci celý den nedělají nic jiného, než že pochodují – jako kdyby na něco čekali.“

„To vypadá, jako kdyby se chystali k boji,“ podotkla Mášenska. „Nemůžou přece čekat nás, ne?“

„Podle mě tím jenom zastrašují lidi, aby se nepokusili o vzpou-ru,“ řekl Jack. „Královské rodiny v tom opuštěném dole ještě neobjevili, takže pochybuju, že by o nás něco věděli.“

„A co ostatní v dole? Jsou ještě... z kamene?“ zeptala se Mášenska.

„Bohužel ano,“ kývl Jack. „A Rada víl taky.“

„To byl strašný pohled,“ vložila se do toho Karkulka a zachvěla se při té vzpomínce. „Všem ztuhly tváře v hrozně nepřitažlivé grimase hrůzy. Jestli mě někdo bude chtít změnit v kámen, doufám, že bude mít aspoň tolik slušnosti, aby mi nejdřív vypravoval něco zábavného.“

„A co ten tvor, který to provedl?“ zeptal se Plechový dřevorubec. „Nenašli jste žádnou stopu, kdo nebo co to je?“

„Kdyby to viděli, nebyli by tu,“ namítl Fňukal, protože si vzpomněl na těch několik příšerných okamžiků, které ve společnosti toho tvora strávil. „Stačil jeden pohled a bum, všichni ztuhli jako kámen. Já bych tu taky nebyl, kdybych neměl zavřené oči.“

Velitel Mlock nervózně polkl a obrátil se ke Connerovi. „V Zemi příběhů jsou tvorové, kteří umějí změnit ostatní v kámen?“ zeptal se.

„Ten není z pohádkového světa,“ zavrtěl hlavou Conner. „Musí to být nějaká postava, kterou strýc naverboval pomocí portálového elixíru – jen nevím, z které knížky pochází.“

„A musí to být z literatury?“ zeptal se Beau Rogers. „Jak o tom mluvíte, dost mi to připomíná Medusu z řeckých bájí.“

„Co je to Medusa?“ ptal se Peter Pan.

„To je *strašný* netvor,“ vysvětloval zaujatě Beau Rogers. „Podle legendy má dlouhé šupinaté tělo, tesáky a místo vlasů hady! Stačí se jí jednou podívat do rudých očí a je z vás socha!“

Ztraceňáci si zakrývali oči, uši i ústa, když od mladého archeologa slyšeli ten děsivý popis. Blahočerv zatleskal ručičkami, jako by se nemohl dočkat, až se s ní setká.

„NEBOJTE SE, CHLAPCI,“ zahlaholil Robin Hood. „DVOŘIL JSEM SE JIŽ MNOHÉ PANNĚ, KTERÁ NAKONEC BYLA MNOHEM HORŠÍ. STAČÍ PÁR ROMANTICKÝCH VERŠŮ A ZMĚKNE JAKO VOSK.“

Nikoho z přítomných to ale neuklidnilo, zvláště Connera ne. Vstal a začal přecházet po místnosti. Bylo potřeba učinit velmi těžké rozhodnutí a Conner to nemohl odkládat už ani chvíli.

„Ne, už nesmíme ztrácet čas,“ prohlásil. „Zítra jdeme do boje s Literární armádou a dobudeme zpátky pohádkový svět. Ani ve snu by mě nenapadlo, že to budeme muset udělat bez sestry, ale nemůžeme už nechat lidi dál trpět.“

„Chudák Alex,“ řekla Karkulka. „Já jsem se mockrát ztratila, protože jsem chtěla mít od všech pokoj, vždycky jsem se však po pár hodinách vrátila. Doufám, že se objeví dost včas, aby nám pomohla. Věnovala verbování armády tolik úsilí – byla by věčná škoda, kdyby tu válku úplně zmeškala.“

Mášenka se najednou rozzářila, jako by ji něco napadlo. Karkulčiny nesmysly ji často přiměly podívat se na věci ze správného úhlu.

„Zadrž,“ řekla.

„Koho?“ zeptal se Plecháč.

„Ne, nikoho, to se jen tak říká,“ mávla rukou Mášenka a vrátila se k věci. „Brali jsme Literární armádu a zmizení Alex jako dvě různé věci, jenže co když spolu souvisejí víc, než si myslíme? Koneckonců, jsme *ve válce* – a Alex je její klíčová postava. Je dost možné, že nám přes ni chce někdo zkřížit plány. Možná je načase přestat se ptát, *kam Alex zmizela*, a začít uvažovat, *kdo ji unesl*.“

Conner za poslední týden uvažoval o ledasčem, ale tohle ho nenapadlo ani jednou. Sestra byla tak mocná a měla tak silnou vůli, že si neuměl představit, jak by ji mohl někdo z nemocnice unést, aniž by si toho kdokoli všiml, zvlášť kdyby to měl být někdo z Literární armády.

„Alex unést nemohli,“ namítl Conner. „I kdyby Literární armáda věděla, že existujeme, nemají jak se dostat do Mimosvěta. Krom toho myslím, že kdyby se tu toulal karetní voják nebo létající opice, všimli bychom si toho.“

„Já neříkala, že to byla Literární armáda,“ zavrtěla hlavou Mášenka. „V konfliktu je vždycky nepřítel, kterého znáš, a druhý, kterého neznáš. My sice stojíme proti Literární armádě, ale kdo je ten třetí, na koho zapomínáme? Komu by ještě bylo k užitku, kdyby jedna nebo druhá strana utrpěla porážku?“

Celá jídelna ztichla, jak se postavy pokoušely na něco přijít. Skutečně bylo vysoce pravděpodobné, že jim něco ušlo, jenže co?

Kdo nebo co má právě takový zájem na nadcházející válce jako oni? Kdo se kde tajně šikuje a plánuje, jak se zmocnit pohádkového světa?

Najednou Bree napadlo řešení tak najednou, jako by ji zasáhl blesk. Vyjekla tak hlasitě, že všichni ostatní sebou cukli.

„Já vím!“ vykřikla. „Zapomínáme na čarodějnice! Víme, že přístup do Mimosvěta mají, protože jedna z nich unesla Emmericha přes portál v zámku Neuschwanstein!“

„Na tom by mohlo něco být!“ potvrdil Jack. „Connere, pamatuješ na tu noc, co jsme sledovali Maskovaného muže k Čarodějnému kotli? Čarodějnice se tam sešly, protože měly strach, že je lidé budou vinit z mizení těch dětí – bály se, že na ně uspořádají hon. A je dost pravděpodobné, že začaly dělat plány, jak se samy zmocní pohádkového světa, aby se chránily.“

„A pak tam vtrhl Maskovaný muž s Literární armádou,“ kývla Mášenka. „Čarodějnice nejspíš unesly Emmericha, aby měly zbraň proti vašemu strýci, takže je dost možné, že teď chtějí Alex použít jako zbraň proti *nám*!“

„Samozřejmě že čarodějnice pečou nějaký hnusný plán,“ přidala se Karkulka. „Jsou to čarodějnice – co jiného byste od nich čekali? Nepřekvapilo by mě, kdyby s tím měla něco společného ta koza, co unesla Kvida! Ztracenaři a já jsme ty zmizelé děti objevili *u ní* ve sklepe – Morina je nejspíš unesla proto, aby schválně vzbudila mezi čarodějnicemi strach z pronásledování a aby měly *důvod* začít plánovat převrat! Vsadím se, že za tím vším stojí *ona*!“

Všichni ztuhli a šokovaně vytřeštili na Karkulku oči. Jestli se nemýlí, trochu je zneklidňovalo, jak snadno dokázala Morininy úmysly rozluštit.

„Nekoukejte na mě takhle,“ pokrčila rameny Karkulka. „Záludného génia prokoukne zase jen záludný génius. Kvida zřejmě přitahují stejné typy.“

„Ale jak mohly čarodějnice vědět, že plánujeme porazit Literární armádu? Jak vědí, že jim něco hrozí od nás?“ nechápal Conner.

Bree se na něj dívala, jako kdyby odpověď byla jasná.

„Connere, že je Emmerich tvůj bratranec, odhalily dřív, než to věděl tvůj strýc,“ připomněla mu. „Řekla bych, že pro čarodějnice by nebylo tak těžké kouknout do křišťálové koule a přijít na to, co tak asi děláme v dětské nemocnici s takovou spoustou postav z jiných dimenzí.“

To bohužel znělo logicky. Čarodějnice se mohly snadno dostat do Mimosvěta a vplížit se do nemocnice, aniž si jich někdo všiml. Alex mohly přemoci kouzlem a odvléct ji jako rukojmí. Conner se celý týden modlil o jasnou odpověď, ale ani ho nenapadlo, jak moc ta odpověď zkomplikuje situaci.

„Tak počkat, vyložíme karty na stůl, než budeme pokračovat,“ prohlásil.

„Jaké karty?“ nechápal Plecháč.

„To se *taky* jen tak říká,“ vysvětlil Conner. „Nejen že musíme osvobodit pohádkový svět od nejděsivějších padouchů v celé literatuře a zabít mytologickou příšeru dřív, než nás všechny změní v kámen, ale ještě k tomu musíme porazit kruh zlých čarodějnic, než proti nám využijí mou sestru.“

Všechny postavy v jídelně se po sobě podívaly vytřeštěným, bojácným pohledem. Blahočerv zajásal – nemohl se dočkat, až se začne bojovat.

„Já vím, co si myslíte,“ pokračoval Conner. „Že je tohle jiný boj, než k jakému jste se zavázali. Jestli v tom jedou i čarodějnice, stojíme proti přesile, zvláště jestli mají mou sestru. Byl jsem si jistý, že Literární armádu porazíme. Ale jestli dokážeme vyhrát takovouhle válku, to nevím.“

Conner si mnul ruce a zoufale se snažil přijít na nějaký způ-

sob, jak situaci znova zvrátit v jejich prospěch. Jack si sedl vedle něj a položil kamarádovi ruku na rameno.

„V tomhle případě souhlasím s Blahočervem,“ řekl. „Za ty roky jsme se už ocitli ve spoustě děsivých situací, ale společně jsme se z nich vždycky dostali. Ano, v mnoha případech nám pomohla tvoje sestra kapkou magie, jenže nikdy bychom to nedokázali, nebýt vás *obou*. Rozhlédni se kolem sebe, Conner – tahle armáda vznikla ve *tvoji* představivosti! To znamená, že v úplně každém z nich je kousek tebe, a i když je to jenom zlomeček tvójí statečnosti, tvých schopností nebo i tvého vtipu – já prostě vím, že ti lumpové proti nám nebudou mít šanci.“

Přesně taková slova teď Conner potřeboval slyšet. A navíc ještě povzbudila i postavy shromážděné v jídelně. Dokonce i pirátky z „Pravanty“ po Jackových slovech poprvé za několik dní zvedly hlavy od televize.

„Bude to nebezpečné!“ varoval Conner.

„Milujeme nebezpečí!“ vykřikli Ztracení chlapci.

„Může to bolet,“ pokračoval Conner.

„Mluv za sebe,“ mávla rukou Královna kyborgů. „Já si můžu *pocity* seřídit v Nastavení.“

„A ať se stane, co chce, nakonec budeme všichni hrdinové!“ dodal Blesk a udělal salto.

Conner se musel usmát, když viděl, jak jsou jeho postavy ochotné pomáhat. Nikdy ho nenapadlo, že jeho vlastní výtvary by ho mohly tolik povzbudit.

„No dobře, dobře,“ kývl. „Jednoduché to nebude, ale dokážeme to. Zítra ráno vyrazíme do pohádkového světa a nakopeme tam pár literárně-mytologicky-čarodějnických zadků!“

Všechny postavy radostně zahulákaly. Blahočerv byl nadšený, že to ostatní konečně vidí stejně jako on.

„SLYŠELI JSTE TO, MUŽOVÉ?“ zařval Robin Hood. „STOJÍME NA PRAHU VÁLKY! BUDEME STATEČNĚ NÁSLEDOVAT ČARODĚJE DO BITVY, A AŽ VYHRAJEME, BUDEME SE TOPIT V BOHATSTVÍ!“

„Robine, za tohle nikdo zapláceno nedostane,“ opravil ho Conner.

„AHA,“ zamyslel se velice nahlas Robin. „TAK SE BUDEME TOPIT V OBDIVU ZA SVÉ DOBRÉ ÚMYSLY. KONEC-KONCŮ, CHVÁLA JE ODMĚNOU STATEČNÝCH!“

Najednou se dveře otevřely a dovnitř vrazili Bob a Charlotta. Byli celí zrudlí a udýchaní, jako by celou cestu utíkali. Chvilku po nich dorazila i Trollbella – na svých krátkých nožičkách s nimi neudržela krok.

„Mami, mám dobré zprávy a špatné zprávy,“ začal Conner. „Špatná zpráva je, že Jack a Karkulka Alex nenašli, ale dobrá zpráva –“

„*Víme, kde je tvoje sestra!*“ vyrazila ze sebe udýchaně Charlotta. Conner nevěřil vlastním uším. „*Cože?*“

„*Zapněte zprávy!*“ přikázal Bob pirátkám. „*Čtvrtý kanál. Honem!*“

„Ale Ricky zrovna dovolil Lucy vystoupit ve svém klubu!“ protestovala Kaštanová Sally.

„*PŘEPNĚTE TO!*“ zařvali na ně všichni přítomní sborem.

Pirátky neochotně televizi přepnuly a všichni se shlukli kolem nich, aby se podívali na zprávy. Objevila se reportérka v živém vstupu odněkud z New Yorku.

„Stojím na rohu Devětatřicáté ulice a Páté avenue na Manhattanu, kde policie zastavuje všechna vozidla a chodce a nedovoluje jim pokračovat dál,“ říkala právě reportérka. „Policie uzavřela prostor v okruhu dvou bloků od hlavní pobočky Newyorské veřejné knihovny. Úřady dosud nezveřejnily, jaký důvod tato

opatření mají, ale jedna věc je jistá, v *knihovně se děje něco nebezpečného*.“

Pak televize pustila roztřesené záběry z helikoptéry kroužící nad knihovnou. Nebylo vidět skoro nic, až na modré a červené blikající majáčky, které budovu obklopovaly ze všech stran.

„Není to první podivná událost v okolí za tento týden,“ pokračovala reportérka. „Jak jsem se už zmiňovala, před pár dny se uprostřed Bryant Parku, těsně za knihovnou, záhadně objevily zbytky rozbořených toalet. Kdo a jak je tam dopravil, se zatím nepodařilo zjistit.“

„Povídala zrovna teď, že tam našli *toalety*?“ zeptal se Conner.

„Běželi jsme sem hned, jak jsme to slyšeli!“ kývla Charlotta.

„Právě jsme se dozvěděli, že policie začala evakuovat i všechny okolní obytné domy,“ pokračovala reportérka. „Jak jsem už říkala, informací je zatím velice málo, ale podle očitých svědků někdo zničil proslulé sochy lvů před knihovnou.“

Záběry z helikoptéry ukazovaly zblízka široké schodiště knihovny. Když kamera znova zaostřila, bylo vidět, že lví sochy na svých podstavcích neleží. Místo toho stály přímo před vchodem do knihovny, jako by ho střežily. Na okamžik to dokonce vypadalo, že se *hýbou*.

„Viděli jste to také?“ ptala se reportérka. „Zdá se, že sochami někdo manipuluje. Ta vpravo vypadá, jako kdyby vrčela na blížící se policisty – *probaha, ta lví socha právě srazila jednoho z policistů k zemi! Policisté ustupují! Něco takového jsem nikdy v životě neviděla! Kdybych nevěděla, že to je nemožné, řekla bych, že právě sledujeme magii!*“

Conner zbledl jako stěna a nevěřicně se rozhlédl po svých přátelích.

„Panebože...“ vydechl. „Musíme se dostat do New Yorku!“

KAPITOLA TŘETÍ

ŽABÁK V ZRCADLE

Žabák už celé týdny neviděl sluneční světlo. Ve dne v noci se musel dívat na jediné – na příšernou scénu Morinina sklepa. Ztracené děti z Rohového království a Krásného království dosud poklidně ležely v postelích a příšerné kouzlo čarodějnice z nich odčerpávalo životní sílu. Jejích mládí a vitalita se magicky přenášely do lahviček s elixíry v nohách postele. Morina je obvykle prodávala zákaznicím ve svém krámku nahoře. Naštěstí se čarodějnice už celé dny nevrátila a lahvičky nevyměnila, čímž její oběti získaly trochu času navíc, než je kouzlo vysaje docela.

Čím déle musel Žabák tu temnou magii sledovat, tím větší měl vztek. Zoufale si přál vysvobodit děti z krutého prokletí, ne-

dokázal však vysvobodit ani sám sebe. Bez ohledu na to, jak moc kopal nebo tloukl do skla, které měl před sebou, nepovolilo. Bohužel ani on, ani děti neměli šanci na záchranu bez kouzla dostatečně mocného na to, aby zaklínadla čarodějnice zrušilo – a Žabák si nebyl jistý, jestli takové kouzlo ještě vůbec existuje.

Kdyby kolem zrcadla někdo prošel, jevil by se Žabák jako odraz bez zdroje. Uvnitř v zrcadle byl docela sám v naprosté tmě a pohled do Morinina sklepa měl před sebou jako okno bez stěn.

Ať se vydal kterýmkoli směrem, ať šel jakkoli daleko, celé kilometry nebylo nic než tma a tma. Jak prohledával ten divný svět, často se od sklepa zatoulal tak daleko, že viděl jen jiskřičku světla daleko za sebou. Ačkoli pohled na prokleté děti ho trápil, bál se ztratit je z dohledu docela. Morinin sklep byl pro něj jediný zdroj podnětů a on měl strach, že bez nich by se mohl zbláznit.

Život v zrcadle už tak dost ovlivňoval jeho mysl. Čím déle v něm byl uvězněný, tím rychleji čas utíkal. Stačilo se trochu zasnít a mohlo uplynout i několik hodin, jestliže si nedal pozor, a když usnul, uběhl den dva, než se vzbudil. Také pro něj bylo stále těžší pamatovat si, kde je, jak se tam ocitl, a co bylo nejvíc znepokojivé, kdo je. Každý další okamžik mu připadal méně jako skutečnost a víc jako zlý sen.

„Vzpamatuj se!“ káral sám sebe. „Jmenuješ se Kvido Klement Krásný. Byl jsi čtvrtým synem krále Kosmy a královny Klarisy. Tvoji bratři se jmenují Kristián, Kryštof a Kornel. Matka ti umřela, když jsi byl malý chlapec, a otec zemřel krátce po tom, co se Kristián oženil s Popelkou. Máš dvě neteře jménem Naděje a Jiskra a vždycky jsi chtěl mít svou vlastní velkou rodinu.“

Žabák se držel za hlavu a chodil kolem dokola, jak si ta fakta vybavoval. Kdykoli měl pocit, že ho opouští zdravý rozum, odříkával si všechny tyhle informace – zjistil, že je to nejlepší způsob, jak se zase vzpamatovat. Každý den to ale bylo obtížnější.

„Když jsi byl v pubertě, udělal jsi tu chybu, že ses dvořil čarodějnici jménem Morina. Zjistil jsi, že se zabývá černou magií, a tak jsi zasnuby odvolal. Rozzuřilo ji to tak, že tě proklela, abys vypadal jako žába. Styděl ses pak za svůj vzhled a celá léta ses stranil světa. Postavil sis domek pod zemí, kde jsi četl tisíce knih a pil leknínový čaj. Pak jsi jednou v lese objevil dvanáctiletá dvojčata a tím se tvůj život navždycky změnil!“

Při vzpomínce na setkání s Alex a Connerem v Trpasličích leších se zasmál. Kdyby tušil, do jakých potíží se kvůli nim dostane, nejspíš by od nich s křikem prchnul. Teď byl ale vděčný za každou vteřinu života, který pak prožil.

„Dvojčata ti začala říkat Žabáku. Díky nim se přátelíš s Jackem a Mášenkou, jsi zasnoubený s Červenou Karkulkou a nedávno tě zvolili králem Středového království! Podařilo se ti vybudovat si nádherný život i přes to Morinino kouzlo! A ona nedokázala snést, že jsi přece jen šťastný, a tak tě zaklela do tohohle prokletého zrcadla! Ale ty jí nesmíš dovolit, aby tě to její kouzlo dostalo – nesmíš dopustit, aby ses vytratil.“

Nebylo to poprvé, co se Žabák setkal se zakletím do zrcadla, a tak věděl, co může čekat. Před několika lety byl svědkem toho, jak Zlá královna pomocí legendárního Kouzla splněných přání osvobodila muže uvězněného ve svém zrcadle. Tragédie byla, že tou dobou už muž přišel o všechny své vzpomínky, povahové vlastnosti, dokonce i o rysy obličeje. A Žabák si byl jistý, že totéž se pomalinku začíná dít i jemu.

„Nesmíš dovolit, aby tě tma pohltila,“ napomínal sám sebe. „Je toho tolik, o co bys přišel, kdyby ses tomu poddal! Musíš najít nějakou cestu z tohohle vězení, abys mohl prožít budoucnost s lidmi, které máš rád! Musíš si zachovat identitu, aby tě nepotkal stejný osud jako toho muže ze zrcadla Zlé královny! Musíš s tou strašnou kletbou bojovat, aby Morina nevyhrála!“

